

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biuroul de distribuire: **Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25**

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

La peștera din Betleem.

În noaptea vieții noastre, întunecată de multa jale, ură și mizerie, azi apare un lucefăr strălucitor, conducându-ne la peștera din Betleem. Aici aflăm pe dumnezeiescul Prunc. Care ne-a adus odată milă și lumină. Mila de altădată a fost schimbată de ticăloșia omenească, de nu-o mai recunoaștem și lumina lui blândă a fost înlocuită de strălucirea fulgerătoare și orbitoare a aforizmelor, devizelor și a doctrinelor care nu ne liniștesc și ne lasă în nedumerire.

În fața Copilului, Care a rezolvit toate problemele sociale și filosofice pentru

totdeauna, trebuie să recunoaștem că încercările noastre de rezolvire a dat greș. Cu cât ne-am depărtat de El, cu atât mai mult am încălțit firul acestor probleme. Nu avem altceva de făcut, decât să ne întoarcem la principiul care ne șoptește Pruncul Isus așa de blând și neliniște îndoielile și ezitățile noastre se vor sfârși.

Principiul acesta este iubirea. Aceasta ne vestește steaua și păstorii, acestea ne propovăduiesc îngerii și noaptea sfântă și aceasta radiază spre noi fața Copilului zâmbitor și lumina blândă a fericirii ochii Mamei lui.

Pace, iubire și adevăr dau nopții de crăciun strălucire albă, neasemănată. Aceasta strălucire să o păstrăm în sufletele noastre. Să nu întunece această strălucire nici patimile, nici invidia, nici egoismul, nici nepăsarea noastră și vom deveni Oameni, Creștini și Români buni!

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Mântuitorul a zis :**„Milă-mi este de popor...”**

(Urmare)

Și oare, Biserica este aceea care ține în mâini azi industria inarmării. Oare Biserica este aceea care decide azi despre pace sau război? Biserica întocmește oare convențiile tarifale și vamale? Și oare sub dominația Bisericii gem culii în China? Cum poate fi urită deci tocmai Biserica pentru toate acestea? Dacă ar și fi adevărat ca unii membrii ai Bisericii sunt în contra progresului sănătos, (despre ce nu discutăm de aceasta dată) nici în acest caz pentru stupiditatea sau sântământul a câtorva persoane — nu ar fi explicabilă această ură, care nu este îndreptată nici de cât numai în contra acestor cercuri, ci simplaminte în contra tot ce este în legătură cu Biserica.

Nu există nici un motiv național pe acest pământ, care ar putea explica cât de puțin îndestulitor minții omenesți că să poate uri cineva în așa măsură, să ucidă călugărițe, cari au îngrijit bolnavi fie că au fost acești bolnavi comuniști sau bolșevici, turnând pe ele benzină și dându-le foc, arzându-le viie.

În fața acestei expoziții trebuie să priceapă tot omul ne preocupat, ca bolșevismul este ceva mai mult ca vre-un sistem economic-po-

litic, e ceva mai mult ca desperarea proletariatului pentru simbria redusă și locuința miserabilă ...

În esența lui adevărata bolșevismul e însuși distrugerea. Duhul în care s'a stins chiar și ceea mai mică și ultima schintee a iubirei. Insuși este Satana, cel aruncat din împărăția luminei, în întunerecul cel din afară. Cunoașterea acestei, este o chestie de căpătânie, pentru că fără de aceasta constatare, nici cea mai mică idee nu poate avea nimeni dintre purtătorii culturii europene și ale perceptelor creștine, despre ceea, ca ce este bolșevismul. În lipsa acestei cunoaștințe va lupta tot cu aceleaș arme inefectuoase și în viitor, cu cari au luptat fără mult rezultat și până acuma.

Și oare aieve, servi va oare bolșevismul interesele proletariatului? Ce stupiditate! Poate că proletariatul e în mizerie, poate că e nefericit, însă ura cea ce se manifestă în bolșevism, e străină de el.

De fapt, cei cari sunt azi îndrumătorii bolșevismului de fel nu sunt proletari. Ei sunt milionari, cari împing numai proletariatul înainte și se ascund la spatele lor. Ei sunt urmași liber-cugetăto-

rilor din de demult. cari fac numai unelte din muncitori.

Mult mi-ar fi plăcut, dacă aș fi putut vizita împreună cu proletari adevărați aceasta expoziție, ca să se fii convinși odată ca în ce măsură sunt ei ademăniți de acesti uritori de Dumnezeu și de oameni.

Experiențele mele personale câștigate nemijlocit despre bolșevici veritabili, m'au lămurit în tot cazul, ca majoritatea lor covârșitoare, nici habar nu are, că ce putere infernală servesc ei, ce demenție sprijinesc ei și ce fel de milionarilor asigură ei o prea bună existență.

O, cum mi ar plăce să me opresc cu acesti proletari adevărați în fața unui tablou, care înfățișează pe Mântuitor, punând mare și grea sa cruce, pe omenimea, pe viața lor anevoiășă prin rescumperarea lui mai îngreunată.

Fie care proletar ar trebui să știe în fine: Cine este Cristos, ce pretinde El dela ai săi, ce ofere El muncitorilor și celor cari sunt însărcinați și osteniți de greutățile vieții pământești.

Pe lângă acestea me aș mai ruga în taină pentru aceea iubire și toleranță ce trebuie se manifestăm față de acesti amăjiți, cari nu știu că ce fac ...

După :

F. Muckermann s. j.

Vine marea Sărbătoare!

Cei care și-au iubit țara au avut și o credință adâncă. Cei cari au dezvoltat o activitate însemnată în anumite domenii și-au ingenunchiat inima mai întâi lui Dumnezeu.

Religiozitatea fecundează puterile noastre sufletești. Acel care are credință nu poate să nu și iubească aproapele, iar cel din tăi „aproapele” e însuși neamul lui cu care să înțelege în grai, minte și simțire. Acesta e unul din gândurile ce trebuie să ne facă să privim în chip deosebit marea sărbătoare a Nașterii Domnului. Cu acest gând trebuie să considerăm și chipul Mântuitorului nostru și chipul Măicii-Prea-Curate. Măreția sufletului nostru românesc iese și din profunda noastră simțire creștinească. E de datoria noastră ca în anul 1937 să ridicăm o treaptă și mai înaltă în viața noastră de Români și de creștini.

* * *

Domnul nostru Isus Cristos e Acela care ne ridică din ticăloșie, deasupra vieții animale, e Acela care ne umple de nădejde: *avem un suflet!* (Păgânii nu credeau în el). Cu luminile sufletului putem pătrunde în tainele nepătrunsului, ne putem subtiliza ca simțire devenind tot mai deliceși mai buni mai aproape de alții spre a-i ajutama. Ajungem să fim regele sufletului nostru. Oare e puțin lucru acesta? Să ne înfrânăm patimile, să nu ascultăm de îndemnul păcatului, să nu ne murdărim cu nimic, să nu jignim pe altul, să nu împiedecăm pe altul întru cele bune? Să ne ridicăm de-asupra noastră înși-ne?

Domnul nostru Isus Cristos e deschizător de drumuri noi, e ziditorul omului nou a omului acelaia care trăiește și activează numai în lumina Dumnezeirei, a Tatălui tuturor oamenilor.

Dar cine l-a născut pe Acela care s'a rupt din veșnicie, din nemărginita Sfânta Treime pentru ca să se facă „orsa”, să se încarce cu toată putregiciunea păcatelor noastre și prin cele mai mari, mai umilitoare, mai crude suferinți, prin moarte să ne răscumpere?

Cine e Acela care l-a născut?

Doamna noastră: „porumbița care merge pe lângă apă, trandafirul de-abia îmbobocit care răspândește mirezme, crinul ce odrăsleşte mereu flori albe” se ridică din țărâna pământului nostru. Din moși, strămoși, înaintea nașterii, din prunție, din toate clipele vieții Ei l-a iubit pe Dumnezeu, crezând și supunându-se. A fost fără păcat, fără nici-un impuls de păcat. E „Neprihănită zămislire”. Curăția și credința cu care a înzestrat-o Dumnezeu a făcut ca toate calitățile Ei să ia o strălucire dumnezească, să devie: „Maica Indurărilor”, sufletul cel mai comprehensiv și plin de milă: „mângâitoare noastră în suferinți, scăparea păcătoșilor, tămăduitoare bolnavilor, chipul fermecător de frumos și de dulce ce se apleacă asupra noastră în clipa morții protectoarea sufletelor din purgator”.

Dânsa șterge din amintirea noastră chipul Evei ca se lasă ademenită de șarpe, a femeii care a inveninat pe bărbat. Ea sdrobește capul șerpelui, ridică prestigiul femeii și arată marea ei menire: să nască o *umanitate nouă*, o umanitate care să crească din credință, din curăție, din smerenie și modestie, din

iubirea de muncă și de sacrificiu, din ocolirea a tot ce-i poate primejdi viața creștinească.

* * *

Vine Sfânta Sărbătoare... Ce hotărâri luăm? Hotărârile vor fi darurile ce le vom fiine înaintea Lor pe podul palmelor noastre sufletești. O. C.

Steaua neamurilor

Văzu-l pre Acesta deși
[încă nu este
O stea va răsări din Iacob
Își un sceptru
se va scula din Israil.
(IV. Moise 24, 17).

Cerul s'a înfrățit cu pământul, cele de sus săltează împreună cu cele de jos în imnuri de glorie Celui ce acum acăzut prin călcarea întâiului legământ, părăsește tronul cereșc și — departe de-aici, spre țara lui Soare-Răsare — se întrupează din sânul unei Fecioare zămislită și Ea fără prihană. Se naște departe de sgomotul lumii, de slava efemeră a oamenilor, într'un orașel modest — Betleemul ludei — într'un staul de vite. „Și tu Betleeme, nici decum nu ești mai mic între domniile lui Iuda, că din tine va ieși conducător, care va paște pe poporul meu, Israil (Matei 2, 6)”.

„Vitele sunt primii închinători ai Pruncului divin! Atâtea secole omenirea s'a închinat vițelilor de aur, iar acum Isus, noul născut, spre a curma

această idolatrie — primește închinăciunea vitelor" ! După G. Papini). După vite păstorii vitelor — apoi cele mai proeminente figuri ale timpului — magii — cari dețineau puterea și înțelepciunea, vin și se prostern în fața celui născut „spre căderea și ridicarea multora" (Luca 2, 34).

Patruzeci de ani fu pedepsit poporul evreiesc să rătăcească în pustiu pentru neascultare, până să între pământul Canaanului; iar acum în acest pământ binecuvântat se pogorără Dumnezeu. Nu în rug aprins ca pe muntele Horeb, nici între tunete și fulgere ca pe muntele Sinai, ci în haina iubirii. Nu numai pentru unul, ci pentru toți cei ce vor să audă glasul Său dulce: „Veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați și ei vă voi odihni pre voi (Mateiu 11, 28)".

Dela idilica așezare în grădină Edenului a celor dintâi pământeni, Dumnezeu făcuse legământ de — atâtea ori cu neamul omenesc, care legământ de — atâtea ori în picioare a fost călcat de către fiii o a m e n i l o r. Mai târziu Dumnezeu își alege un popor, din sânul căruia avea să se nască Mântuitorul lumii. Ca să ne dăm mai bine seamă despre tot ce era înainte de Cristos, să răsfoim puțin istoria antică și să vedem sclavoful, idolatria, destrăbălarea și orgiile ce erau comune și publice dela servi până la regi. Apoi marile sărbători naționale (la Greci și Romani) când o clasă de oameni favorizați în mod ereditar își excitau nervii

La ieslea din Betleem.

Ion Pușcașiu

La ieșlița Ta săracă, ca și magii și ciobanii,
Să ne-apropiem, Isuse — am dori și noi, sărmanii !
Însă sufletele noastre sunt lipsite de tezaurii ;
Nu avem tămâie'n inimi, n'avem nici smirnă, nici aur,
Nici mioarele draguțe ce ți le-au adus păstorii ;
Ce-am putea deci să-ți aducem ca dar, noi — răufăcătorii ?
Poate anii vieții noastre cari în negură — au apus ?
Sunt ca pomul din scriptură, care roade n'a adus !
Sufletele pentru care te-ai jertfit să le faci sfinte ?
Sunt mai de nesuferite ca mirosul de morminte . . .
N'avem nici fapte alese, nici virtuți spre-a Ta mărire.
Ură am nutrit în lume, în loc de-a nutri iubire.
Gata tot din răsbunare, la mânie, ceartă — iuți,
Rău făcând în loc de bine, mârșivii și nu virtuți.
Însă istoviți cu totul de-a vieții grea vâltoare,
Fără pace Ta, Isuse, cum am mai trăi noi oare ?
De aceea cerceta-vom ieslea Ta patriarhală,
Spre care cu nfrânte inimi alerga-vom cu sfială.
Nu ne alunga, ci dă-ne pacea Ta Dumnezeiască,
Fără care nu se poate, lumea, să se mântuiască.
Dă și țării noastre scumpe, oameni plin de nțelepciune
Să conducă România pe cărări drepte și bune.
Apără-ne de potrivnici, de rășboiu, vărsări de sânge,
Ura ce domnește'n lume cu lubirea Ta o stinge.
Desbinările Satanei, ereziile — le curmă
Și-adă, Doamne, ziua'n care fi-va „un Păstor și-o
[Turmă" ! . . .

și-i ațâțau poftelile turbate ca spectatori în luptele miilor de gladiatori ce trebuia să-și pună viața la dispoziția nobililor și-a regelui.

Dar să vorbim despre poporul evreiesc, acest neam ales care calcă în nenumărate rânduri legământul făcut cu Dumnezeu; ba în timp ce Moise primește între tunete și fulgere un nou legământ, mai sublim ca cele anterioare, ei la poalele muntelui își fac viței de aur și

se prostern înaintea lor zicând : „Aceștia sunt Dumnezeii tăi, o Israele, cari te-au scos pe tine din pământul Egiptului (II Moise 32, 4).

Atât de mult înseta omenirea după un Mântuitor, încât scriptura ne spune că oamenii cereau ca „ceriul să-l roueze, ori pământul să-l răsără". Și într'adevăr și pământul la răsărit și ceriul l-a rourat, căci aceasta este solia ingerului către Fecioara, care avea să fie

Mama lui Dumnezeu: „Vei zemiși și vei naște fiu și vei cheama numele lui Isus“ — căci — spiritul sfânt se va pogor: peste tine și puterea celui Preaînalt te va umbri (Luca 1, 31, 35).

Cât timp a trebuit să aștepte omenirea însă în întunecul robiei și al fărădelegilor, până să se împlinească cuvintele profetului: „Iată Fecioara a zămislit și va naște fiu și va chema numele lui Emanuel — Cu noi este Dumnezeu (Isaia 6, 14)“.

Multe ar fi de meditat în decursul sfințelor sărbători ale Nașterii Domnului. Dar să ne mărginim asupra unui fapt de o importanță capitală, din care vom putea să culegem o adâncă învățătură: Magii în căutarea lui Isus au fost conduși de-o stea. Popoarele de azi cari caută fericirea pe toate căile, trebuie să se convingă că numai Isus este ușa fericirii, căci așa ne și spune El: „Eu sunt ușa“ (Ioan 10, 9). Drumul spre Isus, ni-l va arăta și nouă tot o stea: este Crucea Domnului. Steau magilor a apărut numai odată. Steau creștinului este eternă și luminează în toate colțurile lumii. În scriptura veche aflăm scris despre șearpele de aramă pe care-l ridică Moise înaintea poporului, ca toți cei mușcați de șerpi veninoși ridicându-și privirea spre acel șearpe, să primească vindecare (Moise IV—21, 8—9). Azi omenirea mușcată de șerpia secolului acestuia are nevoie mai mult ca oricând de șearpele de aramă al legii noi care este Crucea. Acest semn, este pecetea întregii iubiri sublime a

lui Isus. Crucea este steagul Creștinătății. Prin cruce s'a mântuit neamul omenec, prin cruce s'au încreștinat popoarele păgâne și sălbatice, semnul crucii va vesti venirea Mielului la judecata din urma (Apocalips) crucea este simbolul biruinței mării și iubirii. Prin ea vom învinge și noi. Crucea este steau neamurilor.

Ion Pușcașiu

Noaptea mântuirii...

E noapte... E noaptea tainică și sfântă a Crăciunului...; noaptea care formează începutul mântuirii neamului omenec, și noaptea în care de aproape douăzeci de veacuri, se aniversază nașterea Mântuitorului lumii: Hristos Dumnezeuul nostru.

O, noapte fericită, care revii în fiecare an plină de farmec și veselie!

O, noapte sfântă a mântuirii! O, noapte blândă a milostivirii și a grației!

Intr'adevăr, aceasta noapte, e cea mai sfântă și cea mai scumpă; aceasta noapte, este cea mai măreață și cea mai sublimă, căci în ea se coboară „Impăratul Lumii“, pentru a alunga întunecul; în ea se coboară „Impăratul Păcii“, pentru a aduce pacea; în ea se coboară; „Impăratul Mării“, pentru a sfărma lanțurile grele ale robiei diavolești, cari încă-

tușaseră fără milă, atâtea veacuri trecute în noianul vremii sufletul întreg neamului omenec.

Ce taină minunată și dragoste nemărginită din partea cereșcului Părinte, față de sârmana și neputincioasa omenire!

* * *

Nu Babilonul, orașul frumuseților și a minunățiilor; nu Atena regina științelor, literelor și artelor; nu Roma consulilor și împăraților puternici cu armele ne'nvinse și cu palatele ei de marmoră de Carrara, ci unica și mica și umila cetate a ludei: Betleemul.

Da, acest orașel; aceasta neînsemnată cetate, a avut fericirea; a avut privilegiul de-a fi primul leagăn al Pruncului divin, căci aci s'a născut cel fără de'nceput, cum au spus prorocii.

* * *

Ochiul minții noastre, cu ajutorul luminii credinței, își îndreaptă în noaptea aceasta sfântă privirea spre Betleem.

O tăcere adâncă de mormânt, stăpânește peste străzile și văile târgușorului, cetățenii căruia, dorm nepăsători, nebănuind nimica despre evenimentul cel mai mare, pe care l'a cunoscut istoria omenirii. Afară de orașel — în câmp — se găsesc pâlcuri de focuri unde păstorii veghiază dormind lângă turmele lor adăpostite în ocol.

Toți streinii, cari veniseră pentru a se înscrie, și-au găsit rășas; și-au găsit un loc de odihnă, numai Iosif cu Maria nu sunt primiți de nimeni; nu li-se dă loc în casa nimănui.

În noaptea frumoasă dar răcoasă și luminată de stele, ei rătăcesc dintr-o parte într-alta a orașelului, după un colțisor de odihnă. Erau oboșiți de calea lungă și chinuți de foame; le era frig, căci nu aveau haine și încălțăminte călduroase. După o rătăcire îndelungată și plină de neazuri și suferințe, într-o parte mărginașe a orașelului, au găsit o peșteră pustie, în care erau numai vre-o câteva iesle și vre-o câteva vite.

În peșteră nu doarme altceva decât frigul și golăteala sărăcia și tristețea. Aci se așează umilul teslar din Nazareth cu Maria, săraci și uitați de lume. Aci se așează sfânta Familie, pentru că blânda Fecioară aici avea să-L nască pe Fiul Tatălui ceresc — Răscumpărătorul lumii —: Hristos Dumnezeuul nostru. Aci în această săracă peșteră în loc de strălucite palate se coboară Dumnezeu în chipul cel mai umilit: „chipul robului luând”.

Nu vine îmbrăcat în purpură și vison, căci îl vedem în ieslea cu pae, aproape gol și tremurând de frig, nefiind încălzit, decât de suflul câtorva dobitoace. El vine sărac și umil, pentru că cu gingașele și darnicele sale mânuțe, să-și reverse razele iubirii Sale în toate sufletele. El vine să aducă pacea, — adevărata pace — care dă sufletelor liniște, căldură și statornicie în bine. El vine ca pe cei slabi să-i întărească; pe cei ce sunt în întunec să-i lumineze; pe cei rătăciți să-i întoarcă și pe cei întristați să-i mângăie, zicându-le tuturor:

„Veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați și eu vă voi odihni pe voi”.

În întunecul și liniștea peșterii, Iosif cu Maria, stau în genunghi și reculeși lângă Pruncul divin, pe care-L adoră și-L contemplează.

De odată, aceasta tăcere tainică este turburată, căci Puterile cerești ingerii intonează cântări de bucurie și preamărire cari umplu văzduhul dela o margine la alta a lumii, preamărind marea taină săvârșită: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire”.

Aceasta mare bucurie, această mare veste, este transmisă din partea ingerilor, nu regilor, și oamenilor puternici; nu oamenilor bogați și trufași, ci păstorilor cu inimile curate, cari primii dintre oameni, au alergat să-L preamărească pe Hristos. După ei vin și smeriții magi din adâncul îndepărtat al Răsăritului, călăuziți de-o stea miraculoasă până la dumnezeescul Prunc, pentru a-și aduce și ei tributul și închinăciunea lor. Ei își deschid larg sufletele însetate de focul iubirii față de Dumnezeu, iar ca omagiu îl pun la picioarele ieslei, bogăția

țării lor: aur, smirnă și tămâie.

Și acum, când, — în noaptea aceasta sfântă — dangătul profund și armonios al clopotelor din ctitoriile bătrâne și lăcașurile sfinte, cutremură văzduhul, vestind pretutindenea marea bucurie și sărbătoare; acum, când, ecoul al colindătorilor — ecouri cari produc atâtea senzații dulci și amintiri plăcute — răsună falnic prin patriarhalele sate troenite cu imaculata podoabă a zăpezii acum, când, corurile ingerești cântă imnuri fermecătoare de preamărire în onoarea Răscumpărătorului lumii, nu avem de făcut altceva decât, să ne unim și noi cu cântecele lor, închinandu-ne sufletele noastre Aceuia, care din cauza mare-i Sale iubiri față de noi, a venit din înaltul cerului, în aceasta „vale a plângerii”, într-o peșteră rece, umedă și săcăcioasă, pentru a ne mântui din robia iadului.

Să urmărim și noi în calea vieții Steaua noastră povățuitoare, — Isus Hristos — care ne conduce la viața eternă, în tocmai ca neobosiții magi, cari au urmat steaua conducătoare, care i-a condus la „Izvorul vieții” din peștera Viflaimului.

Gavril Bălan

Nașterea Domnului nostru Isus Cristos

În timpul acela s'a dat ordin de cătră împăratul August să se facă un recensământ general. Ca să se aducă ordine în treburile imperiului, încurcate prin nesfârșitele războaie civile

ce au precedat domnirea lui Iuliu Cesar și cu omorârea acestuia, împăratul August a ordonat în repetate rânduri numărarea întâi a acelor cari au avut cetățenia romana, mai târ-

ziu, chiar în timpul de care ne ocupăm, a tuturor țărilor aliate și subjugate, la care din urmă s'a ținut și Palestina sub domnia lui Irod. Aceasta a fost cel dintâi recensământ în Palestina.

Recensământul a fost executat în Palestina la ordinul lui Sulpicius Quirinus (Cirin) locuitor în Siria prin Irod, după datinile strămoșești, după triburi, neamuri și familii. Capul familiei era obligat să se prezinte în acea localitate, care era locul de obârșia a neamului respectiv. Iosif era de neamul lui David, și Viflăim era locul unde era dator să se prezinte. Prin urmare el a plecat la Viflăim luând cu sine și muerea lui legitimă pe Maria, fie ca și dânsa era datoare să se prezinte, fie ca în vederea nașterii Iosif nu a voit să o lasă acasă singură. Motivul mai apropiat a călătoriei a fost prin urmare numerarea. Însă împăratul era numai un instrument în mâna Providenței.

Mântuitorul lumii era să se nască după profeți în Viflăim și snume în sărăcie și umilință și tot odată trebuia să fie înregistrat ca fiul lui David și moștean al acelei mări și ultimei împărății, care cândva trebuia să devină moștenirea lui. Toate aceste au fost luate în seamă, când s'a ordonat recensământul oficial al statului.

Deci pe toate căile s'au apropiat neamurile străbune în localitățile obârșiei lor. Iosif și pe Maria iau dus drumul prin șesurile lui Esdrelon și prin văile înverzite ale Samariei și al orașului spre ierusalim; de aci pe platoul din Rafaim unde Iacob a îngropat cu inimă fâșiată pe Rachila, și unde peste veacuri a îmbărbătat David pe ai săi în lupta contra lebuzeilor. După o călătorie cam de două ore au ajuns călătorii noștri pe marginea platoului care este

dominată de orașelul Viflăim. Micul dar regescul orașel a fost așezat pe terase pitorești și neregulate, împodobite cu vii, smochine, și olive deasupra văilor încântătoare, arăturilor și fânelor, a căror ierbiș a servit de pășunea turmelor de oi și capre. Orașelul acoperit cu case asemănătoare unor mici fortete a fost așezat pe creștetul și versantul vestic a platoului destul de accidentat, până când versantul ostic în spre Ierusalim în acea vreme sigur că nu era locuită unde se ascundea peștera, astăzi biserica cu cupola a nașterii.

A putut să fie spre seară, și soarele care apunea a pus în lumină aurie șirurile de case albe ale Viflăimului din deal, când Iosif și Maria cu asinul au străbătut terasele și colinele îndreptându-se către un han. Aceste hanuri sunt locuri îngădite de mulțori fără casă și adăpost, unde călătorul primea apărare, liniște și apă; pentru toate celelalte de lipsă trebuia ca călătorul să se îngrijească. Un portar deschide intrarea și arăta locul de așezare. Acest han însă era mic și ocupat din cauza ca Viflăim era plin de străini. Iosif și Maria erau deci siliți să părăsească hanul și au fost siliți să ia locuință într'o peștere în afară de oraș. Peștera cu un acoperiș deschis a putut să aibă vre-o 12 metri lungime, 3—4 metri lat, și 2—3 m. înalt. Destinația ei era să fie adăpost pentru vite, în caz de lipsă și pentru oameni, ieslele fiind probabil în lungul peșterii. Acolo s'au instalat în cât au putut pentru odihna de noapte. În orient nu este un lucru neobișnuit a petrece noaptea într'o peștere, însă în cazul nostru așezarea spre noapte în peștere ne înduioșează. Pelerinii cari caută în aceasta peșteră adăpost sunt strănepoții lui

David, sunt cei mai sfinți și cei mai buni, părinți lui Mesia, și sunt așezați în orașul lui David, atât de inospitalier între descendenții lui Hur, a Mariei și a lui Booz.

A sosit noaptea sfântă și în tainica ei umbră, în veci binecuvântată a născut Maria pe cel de întâi născut al ei, cum ne spune credința fără dureri și fără ori ce inconvenient. Prima dată a privit în ochii copilului ei, după venirea căruia au suspinat atâta vreme cerul și pământul. L'a adorat, l'a luat în brațe, l'a înfășiat și la pus în iesle. Așa a luat Mântuitorul în stăpânire acest pământ, a început lucrul lui de pre pământ și în aceasta nouă viață și a îndreptat prima dată către Tatăl ceresc rugăciunea atât de des repetată în sinul mamei lui: „Iată viu!”

Nașterea este primul act și aretarea vizibilă alui Isus pe pământ, nespus de important la o ființă la care toți pașii și toate împrejurările au fost din veci orânduite, pregătite, și erau purtătorii de idei și planuri dumnezeiești. Așa este nașterea Domnului o adevărată și importantă descoperire a persoanei, a spiritului și a principiilor lui Isus, ca și un tablou înainte proiectat a vieții lui, nu hotărît după calcule și așteptări omenești, ci după planurile înțelepciunii și sfințeniei dumnezeiești, și în conformitate cu scopurile și planurile venirii lui.

Așa vine și apare în locul și momentul când a fixat-o Domnul, după terminarea săptămânilor lui Daniil în Viflăim și la un eveniment a cărui trista suvenire nu a putut să o șteargă nici orgoliul iudovesc, el vine plin de mărire și dumnezeesc în strălucirea curată a unei nașteri virginală, în momentul unei păci universale și a unui eveniment mondial covârșitor, a

cărui auctor este, și cu puterea și plenitudinea unei vieți interne, care cuprinde cerul și pământul, vine în fine într'o admirabilă umilință și sărăcie. Să se reflecteze numai cine este el și ce era scopul apariției lui, nu desrobirea numai a unei singure națiuni din mâinile unui asuprilor de pe pământ, nu ridicarea legământului theveratic din vechime și reinprospetarea legislației vechi, fără mântuirea neamului omenesc întreg și reformarea lumii întregi; trebuie reflectat ca același Dumnezeu cu ce putere îngrozitoare a eliberat poporul său din robia și îi s'a arătat lui pe muntele Sinai, în ce culori și imagini au prevestit profetii venirea lui cu ce nedeji și așteptări l'a întâmpinat poporul Israil.

Și cum apare el? În cea mai adâncă tăcere și ascens, departe de așezările drumurilor mari de comunicație, în miezul nopții, tuturor necunoscut. Cu toate că pentru acest moment era chemat la ființă întreg Israilul, ba întreg neamul ome-

nesc și lumea întreagă. Ce importanță a avut pentru poporul lui Dumnezeu și pentru lumea întreagă cunoștința acestei nașteri? Și nimeni nu a avut ideea despre acest eveniment? Numai Maria și Iosif sunt reprezentanții omenirii; animalele, frigul noaptea și paiele aspre în iesle reprezintă natura inconștientă.

El apare cum a spus ingerul către păstori: „veți găsi un prunc înfășiat în fașe și în iesle culcat“. Aceasta este o mare taină.

Însă așa s'a potrivit cu intențiile înțelepciunii dumnezeiești. Prin aceasta formă de apariției arată Mântuitorul adevărata natură omenească a lui toate același cu a noastră; prin aceasta să recomandă nouă ca Răscumpărător, ne învață la renunțare și pocăință, învață că fericirea adevărată nu stă în bogății, mări și averi pământești și prin aceasta restabilește armonia primei lui apariții cu învățăturile și felul lui de viață de mai târziu, prin aceasta să arată el ca Dumnezeu, neafârțarea

și independența lui de toate mijloacele puterii, de cari au lipsă oamenii. Mijloacele de forță a lui și a împărăției lui sunt sărăcia și umilința. Cu aceste mijloace săvârșește el răscumpărarea.

Fășiile, lacrimile și tăcerea lui în somnul copilăresc sunt prevestitorii părăsirii și morții lui de pe cruce. Prin aceste mijloace atrage el către sine toată lumea. Așa este prima apariție a lui Cristos în lume tainic de pătruns, de o importanță covârșitoare și admirabilă, plin de înțelepciune, sfințenie, forță și dragălaşenia, pre cum a prevăzut aceasta profetul într'un tablou minunat; „un copil ni s'a născut nouă un fiu ni s'a dat, și stăpânirea pe umerii lui, și numele lui va fi: admirabil, plin de sfaț Dumnezeu puternic, Tatăl viitorului, împăratul păcii“.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Calendar săptămânal.

27 Dec. 1936—2 Ianuarie 1937.

27. **Dumineca d. Nașt. Domnului**
ap. Galat. 1, 11 Evg. Mat. 2. 13.
28. Luni SS. 20.000 Martiri.
29. Marți Prunci uciși de Irod
30. Mercuri M, Anisia
31. Joi C. Malania † 432
1. Vineri Tăi. impr. Sf. Vasile
2. Sâmbătă P. Silvestru

„Trebuie să înțelegeți importanța capitală a presei catolice, ca mijloc de propagandă, precum și răspunderea ce o poartă aceia cari nu se servesc de ea“.

Pius al XI.

Tuturor colaboratorilor și cititorilor le dorește sărbători fericite „Dumineca“.